

L'Europa de les nacions, al cinema

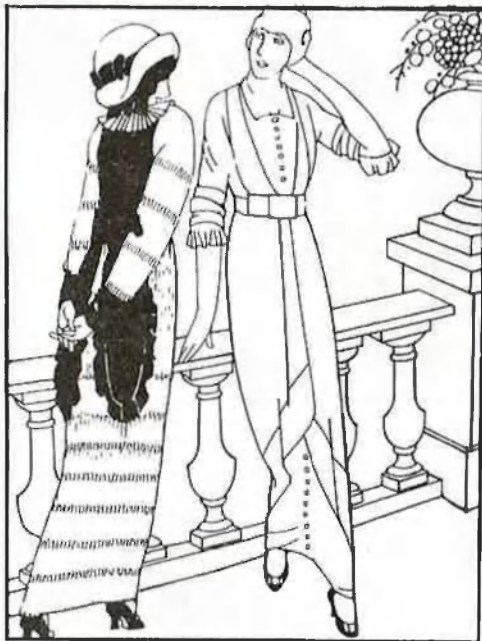
Manuel S. JARDI

A partir del 26 de desembre, dia en què ja haurà estat presentat, pràcticament la totalitat de cinemes de Barcelona projectaran el curt-metratge *L'Europa de les Nacions*, filmat en color, 35 mil·límetres i amb guió d'Aureli Argemí, secretari del Ciemen.

L'Europa de les Nacions recull la concentració que va tenir lloc a Ginebra durant els dies 9, 10 i 11 de juny d'enguany, quan representants de diverses institucions polítiques, culturals i cíviques, de distintes nacions europees sense estat, presentaren a l'ONU un document on es demanava, entre altres reivindicacions, que les Nacions Unides considerassen les peticions per accedir a la lliure autodeterminació dels pobles; que s'hi revisen els conceptes que fan referència als drets humans, eixamplant-los als drets col·lectius dels pobles.

A la concentració de Ginebra van assistir delegacions del País Basc, els Països Catalans, la Vall d'Aosta, Occitània, Bretanya, Friül, Flandes, i de les regions d'Alsàcia i Eslovènia. Allí s'entrevistaren amb el president del grup d'estudi de la subcomissió dels Drets Humans, de l'ONU.

La filmació ha estat ja adquirida per la RAI italiana i per Euskal Telebista. Així mateix, la TV-3 s'ha manifestat interessada en el curt, que recorrerà bona part dels cinemes comercials.

Dues obres de Gosé, «Figueres» (1911) i «Jugant amb el gat» (1914)

Xavier Gosé: llapis, tinta, plomes i setí

Carles GAMEZ

Aquest Nadal tenim l'oportunitat de contemplar, a la sala d'exposicions de la Caixa de Pensions de València, una de les figures més importants de la il·lustració europea de principi de segle: Xavier Gosé, pintor i dibuixant català desaparegut prematurament (tenia trenta-nou anys); cronista oficial de la Belle Époque i dels seus pecats: vanitat, luxúria i luxe.

Xavier Gosé, format en l'atmosfera modernista catalana (al café Els Quatre Gats) prendrà la decisió d'emigrar a París, a la recerca d'una major professionalització, on, malgrat una primera etapa de bohemi (que ell sempre va rebutjar), entrarà final-

ment a formar part de la nòmina dels grans il·lustradors francesos (Mucha, Toulouse-Lautrec, Caran d'Ache, etcètera) i col·laborarà en les principals revistes del país; destacarà en els dissenys per al món de la moda: *Petites Femmes*, a la manera de deesses clàssiques o cortesanes de saló, traslladades als bulevards de París, Niça o Monte-Carlo.

El signe de Xavier Gosé és la Belle Époque. Un espill gràfic de la moda dels Paquin, Doeuillet, Wort, Redfern, com més tard Erté ho serà per a Paul Poiret, en els anys vint-trenta, o Gruau per a Dior, Fath, Balenciaga, en els anys cinquanta.

L'obra gràfica d'un Erté o d'un Gruau (nom artístic del comte italià Renato

Zavagli-Ricciardelli delle Caminate) serien incompletes sense la figura precedent de Xavier Gosé, que, quasi segur, si no hagués mort tan aviat, hauria evolucionat cap a un disseny de «gust Decò», com s'endevina en alguna de les seues darreres obres.

Els seus dissenys de moda són marcats per una extremada elegància, no exempta de certa ironia: la visió d'un home cult i intel·ligent, que acarona la imatge de la dona com el més delicat i sumptuós bibelot de l'aparador de la botiga...

Gràcies a aquesta exposició, els valencians hem pogut descobrir un dels noms clau del nostre disseny, que, juntament amb altres (recordem la figura d'Eduardo García Benito), col·laboraran a la formació d'una estètica europea, elegant, sofisticada, contaminada de perversitat, on l'amoralitat és signe social. L'escenografia ideal per a una novel·la de Colette o una *Histoire d'O*.